

Nápolyt látni, és...

Tizennyolc évvel ezelőtt gyönyörködtem a NÁPOLYI ÖBÖLBEN.

Felejthetetlen élmények maradtak meg egész életemre ebből a városból. Körbe utaztuk egész ITALIA-t a KÖZLEKEDÉS TUDOMÁNYI EGYESÜLET szervezésében, de hiányérzetem maradt, mivel – idő hiányában – nem volt lehetőségem áthajózni a világ egyik legszebb szigetére: CAPRI-ba.

Most 2009 áprilisában, - az előző évek gyakorlata szerint – úgy határoztam, hogy húsvét előtt bepótolom ezt a mulasztásomat, s felkeresem ezt a gyönyörű szigetet.

Megváltottam a repülőjegyet Nápolyba, lefoglaltam a szállodai szobámat, s elkészítettem a szokásos – rövid utakra tervezett – kis bőröndömet.

Mivel a kijelölt repülő járatom reggel 07.10 órakor indul, előtte két órával be kell jelentkeznem a ferihegyi repülőtérén, ezért Miskolcra – későbbi vonat nem lévén – már előző nap: április hó 4-én, szombat este 19.34 órakor vonatra kellett szállnom, amivel 22.00 órára már meg is érkeztem a Keleti pu. -ra.

A kora nyári időjárás, kellemes esti sétára csábított, hogy indulásom előtt búcsút intsek nagyon kedvelt belvárosomnak, a Váci utcának.

Rajtam kívül is még nagyon sokan élvezték éjfél előtt is a belváros csodálatos hangulatát...

SÉTÁLÓK A VÁCI UTCÁBAN

A GERBEAUD HÁZ ESTI KIVILÁGÍTÁSBAN

Időben kijutottam metróval és autóbusszal a már megszokott módon Ferihegy 1-re, ahonnan indul az én gépem. Volt időm körülnézni a felvételi épületben, ahol nem sokan tartózkodtak már ebben a késő éjjeli órában. Gyorsan kiszolgált egy nagyon kedves fiatal lány, frissen készített vacsorával, miután – másokhoz hasonlóan – én is lepihentem egy kényelmes ülőpadra.

Eljött az ideje a bejelentkezésnek 05.10 órakor, amikor bizony hosszú sor alakult ki a pultnál. Gyorsan ment az ügyintézés. Hamar levetkőztem magamról mindent ami fémes volt, s így zavartalanul engedtek át a „bűvös” kapun. Pontosan indult a W6 273 sz. járat a kifutó pályáról, s pillanatok alatt oly magasra emelkedtünk, hogy szép fővárosunkat már csak madártávlatból pillanthatuk meg. Élveztem még a látványt a nap fényében, hogyan távolodunk el Budapeستől, Magyarországtól...

Hetvenöt perc sem telt el, amikor első pillantást vehettem egy felejthetetlen városa, NÁPOLYRA. Gyorsan megkerestem az ALIBUS megállóját, ahonnan 20 percenként indulnak a belvárosba a „gyorsjáratok”. Szerencsémre olyan közel volt az én kijelölt célállomásom, hogy öt perc alatt eljutottam a Piazza Garibaldi 32. sz. alatti HOTEL CAVOUR-ba, leendő szálláshelyemre, ahol percek alatt megkaptam a recepción a IV. emeleti 71.sz. szoba kulcsát. A londoner azonnal átvette kis bőröndömet, sőt még a válltáskámat is, hogy liften a szobámba kísérsen, s elhelyezzen annak rendje módja szerint. Figyelmes, udvarias kiszolgálásáért természetesen meg is kapta tőlem az „elvárt?” baksist. Kényelmes lakosztály, XIX. századi épület, s annak megfelelő berendezéssel, bútorzattal, erkéllyel, ahonnan tökéletes kilátás nyílt egyrészt a nyüzsgő Piazza Garibaldira, másrészt a félelmetes VEZUV-ra. Gyorsan elhelyezkedtem, s máris elindultam a felejthetetlen NÁPOLYI ÖBÖL-be, hogy újra átéljem azt az élményt, amit tizennyolc évvel ezelőtt egyszer már megéltem – volt feleségemmel – amikor kijövet a CASTEL DELL’OVE –ből egy nápolyi úr egy rózsacsokorral fogadott, amit én megvásároltam tőle a nejemnek, ezért hálából elénekelte a „SOLE MIO”-t, s körbetáncolt minket.

Végig sétáltam a már ismerős helyeken a napfényes tenger partján, s élveztem olaszország megszokott déli hangulatát.

CASTEL NUOVO

LUXUS YACHT KIKÖTŐ

A Castel Nuovo bejáratánál sokan sorakoztak, akik kíváncsiak voltak a benti kiállításra. Nekem erre most nem volt időm!

Inkább az élet által nyújtott kiállítás vonzott, amit sokkal érdekesebben, vonzóbbnak találtam. Hogyan szórakoznak az emberek

olaszországban, -Nápolyban – a teger partján, vasárnap délután.

Autóznak, főleg motoroznak családostul, gyermekkel a középső üléseken, kockázatosan, szlalomozva gépkocsik között, de nagy gyakorlattal, rutinnal és bátorsággal.

A „Castel dell 'Ovo /Tojásvár/ semmit sem változott utolsó látogatásom óta. Csupán annyi volt a különbség, hogy most nem volt záporosó. A látogatók ugyanannyian voltak kíváncsiak a belső terekre.

A Piazza del Plebeiscito-n most is olyan sokan élvezték a napfényt, mint tizennyolc évvel ezelőtt. Most viszont nem lehetett meglátogatni a királyi várat, mert a római TV. közvetítést adott e helyről.

Hol is köthettem volna ki másutt, mint a Beverello Molon? Meg akartam tanulmányozni, hogy mikor, milyen hajójáráttal induljak másnap, azaz április hó 6-án CAPRI-ba?

SÉTA A TENGERPARTON: BEVERELLO

Meglehetősen fáradtan érkeztem meg a hotelbe. Le is pihentem egy kicsit a hosszú séta után. Jól esett elterülnöm a széles ágyon. Közben átgondoltam a napi eseményeket, a látottakat, s miután erőre kaptam, elővettem a fényképező gépemet és a laptopot, hogy letöltssem a nap folyamán készített fotókat. Jó volt újra átélnem a képeken mindazt, amit a délután folyamán a nápolyi öbölben láttam.

Érezhető volt a tenger partján, hogy vasárnap délután van, hiszen olyan sokan élvezték a nap sugarait, a tengeri levegőt. Felnőttek és gyermekek együtt örültek a szabad napnak, a játéknak, a kikapcsolódásnak, a pihenésnek, a szórakozásnak.

A tengerparti teraszok, vendéglők, bárók mind foglaltak voltak. A legtöbben söröztek, kávéztak, vagy pizzát majszoltak. Ez a látvány, ez a hangulat köszönt vissza a felvételekről is. A fényképeket nézegetve újra átéltem ezt a látványt.

Úgy tűnt egy idegen ember szemében, hogy itt gondtalan az élet. A vidámság, a mosoly sugárzott az emberek tekintetéből. Sokan még dalokat is dúdolgattak halkán, hogy azzal másokat ne zavarjanak.

Miután befejeztem a képek másolását, egy rövid időre kinyitottam a TV-t, hogy bele kukkantsak a napi hírekbe. A Tg 24. műsorában leginkább Berlusconi nyilatkozatait lehetett látni, hallani. Persze itt sem maradtak el a reklámok sorozatai.

Kinyitottam az erkélyem ajtaját, hogy fültanúja lehessen e nagy város, a Piazza Garibaldi szédületes forgalmának. Szemtanúja is lettem egy színes kavalkádnak, de ami a leg-szokatlanabb volt számomra, az örökös dudaszó, az autók állandó kürtölése. Minden pillanatban azt lehetett várni, hogy mikor csattan össze két gépkocsi. Egyetlen balesetet sem láttam, de sérült kocsikat igen.

ESTI FÉNYEK A PIAZZA GARIBALDIN

Addig nézelődtem, szemléltem az esti forgatagot, míg el nem álmosodtam. Az erkély ajtaját, sőt a külső zsalugátért is bezártam, így tökéletesen ki lett zárva a külső zaj. Egy jó fürdőzés után magamra vettem az otthonról hozott – a mosástól még most is illatos - pizsamámat, s kényelembe helyeztem magam a széles, ruganyos ágyon. Nem kellett elringatni. Hamar álomra szenderültem.

Másnap, április 6-án reggel izomlázat érezve a lábaimban kezdtem el a szokásos reggeli tornámat. Kinyitottam az erkélyem ajtaját, beleszippantottam a friss tengeri levegőbe, egy pillantást vettem a Piazza Garibaldi reggeli forgatagára, de nem ez a látvány ragadott magával, hanem a mindenk fölé emelkedő VEZUV látványa, amint két csúcsa büszkén emelkedett ki a fölötté elhúzóódó pajkos felhősáv között.

REGGELI FORGALOM: PIAZZA GARIBALDIN

A meleg zuhanyfürdő után frissebbnek éreztem magam, de gondolataimat már az elkövetkező nap várható élményei foglalkoztatták. Már előre örültem annak a lehetőségnek, hogy tizennyolc év után mégis csak meglátogathatom a világ egyik legszebb szigetének tartott CAPRIT.

Bőséges reggeli után gyalog indultam el a végtelennek tűnő CORSO UMBERTON.

Emlékezetemben még most is ismerősnek tűntek az utca egyes részletei, de nagyon zavart az a szokatlan kép, ami az Észak – Déli metró építésével járt. Sokat kellett kerülgetni az új állomások építkezéseit, amit a biztonságos gyalogos közlekedés érdekében körül kerítettek.

Napfény és a tenger csillogó vize fogadott a kikötőben.

Kilenc órakor besorakoztam a Capriba jegyet árusító pénztárhoz, s 17.-EURO-ért megváltottam a menetjegyemet. Feltűnt nekem, hogy minden pénztár ablaknál álldogált valaki egy kis tálcával a kezükben, s kérték a visszajáró aprópénzt. Ezt koldulásnak tekintettem.

Négy perc késéssel – kilenc óra tizennégykor – elindult velünk a gyorsjáratú katamarán mintegy ötszáz fő utassal a fedélzetén.

Ugyanazt tették itt is mint a repülőgépeken indulás után, bemutatták a veszély esetén teendő eszközök használatát.

2. Capri

Negyvenöt perc alatt megérkeztünk Capriba a Grand Harbourba.

Izgalmas volt látni a fedélzetről még a partra lépés előtt a kibontakozó hatalmas hegytömeg, az 589 méter magas Monte Solarot.

Semmiképpen nem vállaltam volna fel olyan magasra a gyalogtúrát, inkább megváltottam azonnal a menetjegyet a felvonóra, amellyel hét perc alatt elérkeztem a város Piazza UMBERTO-jára.

Az ide érkező emberek sokszínűsége nemzetre, korra, bőrszínükre való tekintettel izgalmas látvány volt.

Az első bár teraszán maga a tulajdonos hívogatta, csábította betérésre az érkező vendégeket az étlapjukkal a kezében, nagyon udvariasan és elegánsan.

Már ebből a jelenetből is ki lehetett következtetni, hogy nem egy olcsó kategóriába tartozó vendéglátó egységről van szó.

Engedtem a csábításnak, elfoglaltam egy szabad asztalt, kávé és sört rendeltem. Közben élveztem az oda tűző tavaszi nap sugarait.

Gyors és elegáns volt a kiszolgálás. Ennek megfelelő a számla is, ami 10.50 EURO-t jelentett.

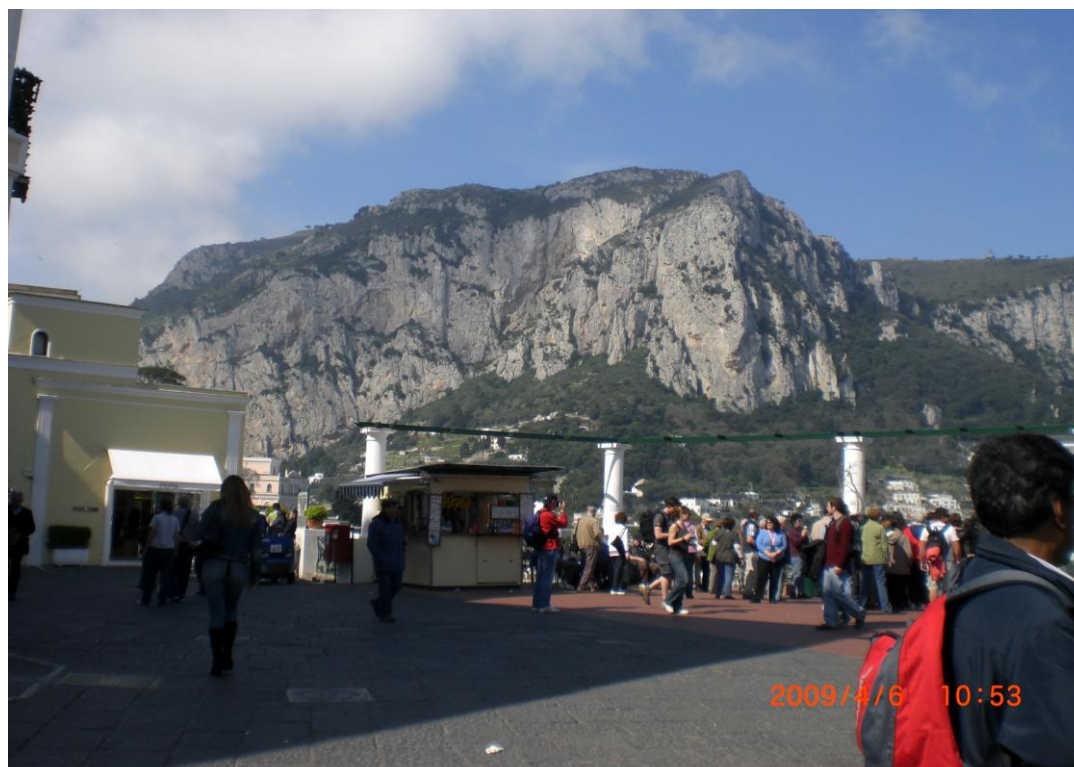

SÖR ÉS KÁVÉ MELLETT

Kis pihenés és mély lélegzetvétel után én is elindultam abba az irányba, amerre a tömeg tartott. Üzlet üzlet után, ahová kedvesen invitálják a gyanútlan turistákat. A sok érdekes ajándéktárgynak én sem tudtam ellenállni, hiszen emléktárgyat vinnem kell minden meglátogatott helyről, ami otthon emlékeztetni fog a polcokon az élményekre.

NAPOZÓ VENDÉGEK

MONTE SOLARO

Keskeny gyalog utakon haladt a kíváncsi turisták hada. Járművekkel itt lehetetlen a közlekedés. Ennek is betudható, hogy olyan tiszta, gázoktól mentes a tengeri, hegyi levegő.

Természetesen az is hozzá járul, hogy rengeteg a zöld növény, a fák és bokrok sokfélesége.

Egymást váltogatják a narancs-, citrom, pálma- és virág fák.

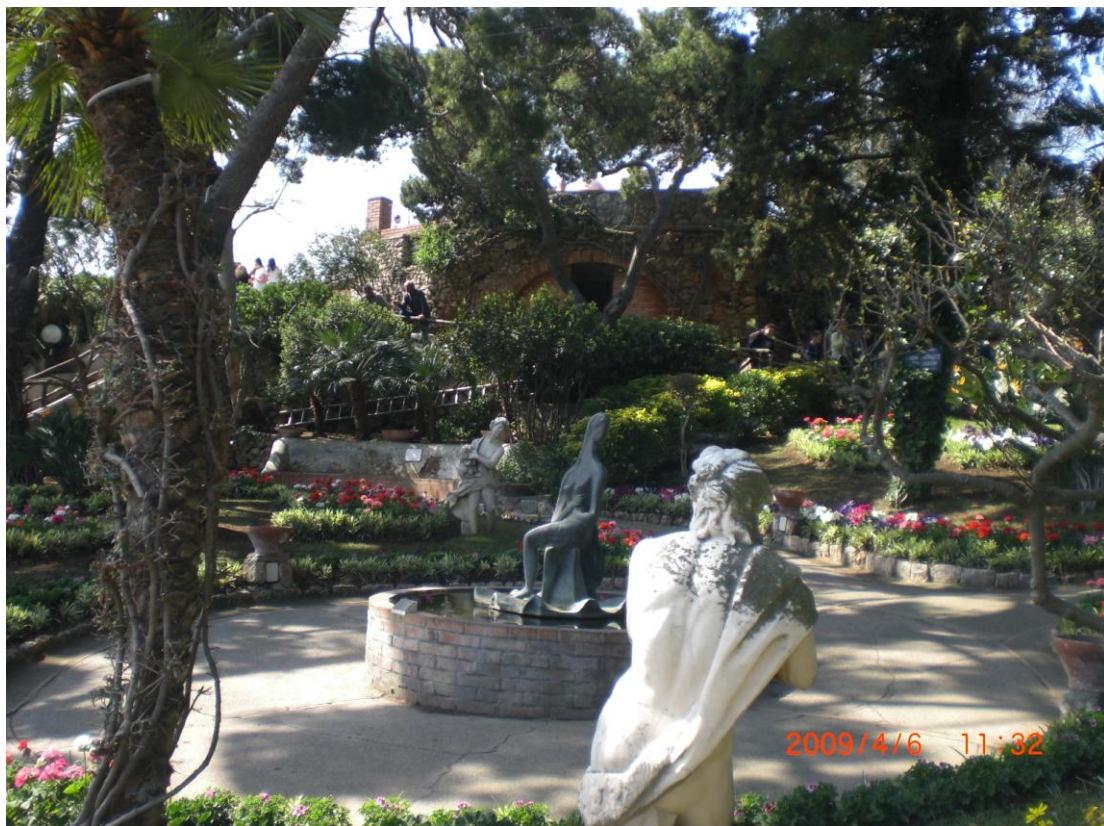
Nagyon nagy kísértésnek vannak kitéve az ide tévedő idegenek, hogy ne tépjenek le egyetlen szem narancsot sem, amelyek szinte kínálják magukat.

Hihetetlennek tűnik, de itt még a sziklából is ömlenek a szemet kápráztató legkülönbféle növények.

Azon túlmenően, hogy a természet ilyen gazdagon osztogatta áldásait erre a csodálatos szigetre, bámulatba ejtő, hogy mit műveltek az itt lakók annak érdekében, hogy az ide látogató vendégek biztonságban érezhessék magukat a hegyről levezető kanyargós utakon, amelyek félelmetes sziklafalak tövében vezetnek. Hatalmas dróthálókkal vonták be a hegy oldalát, hogy esetleges kőomlástól megvédjék a látogatókat.

Növények, fák, bokrok, virágok rejtik el az itt lakó tulajdonosok szebbnél-szebb villáit.

Augusztus kertje viszont meg van nyitva a közönség előtt. Mindenki korlátlanul gyönyörködhet a művészien megtervezett és kialakított parkban.

AUGUSZTUS KERTJE

FARIGLIONI SZIKLÁK

SZIKLÁKBA ÉPÍTETT HOTEL

A látvány, amit az agyamban, fényképeken rögzítettem, felejthetetlen élményként kísérnek végig egész életemben.

Fáradtam értem le a MARINA PICCOLO- hoz, hogy megismerjem Capri szigetének a kis kikötőjét is, de ez a kis fáradtság sokszorososan megérezte az élményt.
Szikrázó napsütésben foglaltam le asztalomat közvetlenül a tenger fölött megépített bár teraszán.
Körülöttem, alattam fürdőruhára vetkőzött fiatalok napoztak, a bátrabbak fürödtek, sőt egészen fiatal kislányok kajákat bérelve be is merészkedtek a sziklák közé, a hullámzó tenger öleléseibe.
Jól esett a hideg sör, de még inkább a valódi finom olasz kávé, amit bárhol ittam, azonos aromájú, ízletes volt.
Rövid napfürdőzés után gyalog kellett vissza indulnom a szerpentinre, mivel semmilyen közlekedési eszközt nem találtam a környéken, amellyel vissza tudtam volna jutni a város központjába.
A Hotel Weber előtt elhaladva láttam egy indulófélben lévő kis buszt, akinek a vezetőjét megkérdeztem, hogy hová indulnak, nem vihetnének -e el? Egy fiatal, - látszólag nászutas – házaspárt szállított a jelek szerint valahová.
Szívesen megfizetném a tarifát, mondom. Nem lehet, kérem ez privát!
Elszontyolodva indultam tovább tudván, hogy milyen nehéz út vár rám.
Nem sok idő telt el, alig pár lépést tettem meg, amikor egy ívben utolért a kocsi.
Féknycikorgás, a kocsi megáll és int a vezető, hogy szálljak be.
Van Isten az égből! Mondom magamban.
Kiderült, hogy a szálloda tulajdonosa vitte el vendégeit, ki tudja hová?
Engem viszont le tett a városközpontban, ahol most már rendelkezésemre álltak a buszok, taxik, a funikulare, amivel lejuthattam a Grand Harbourba.
Örömben rendeltem egy korsó sört a Bar Funikulare teraszán, ahonnan tökéletes volt a kilátás a kék tengerre.

MONTE SOLARO, TENGER ÉS A SÖR TÁRSASÁGÁBAN...

Nem volt más teendőm, csak a jegyet kellett megváltanom a hajóra.
Most – érdekes módon – csak 16.00 EURO-t kellett fizetnem.
Kisétáltam a kikötőbe, s megállapítottam, hogy rendkívül erős a forgalom már a szezon kezdetén is.
Mivel a kapitányi portré fotóm ki volt tűzve a mellemre, felfigyeltek rá a matrózok, s rendkívül nagy tisztelettel elsőként vezettek fel a fedélzetre.
Meg kellett várniuk, amíg a „CAREMAR” elhelyezkedett, de 15.25 órakor elindult a mi hajónk.
Úgy tűnt számomra, hogy nem csak én fáradtam bele a sok gyönyörűségbe és a sokszor megerőltetett gyalogolásba.
Alighogy elindult a hajónk, a tenger puha hullámai gyorsan álomba ringatták a legtöbb utast.

Egyetlen német házaspár ült előttem, akik nem ismerték a fáradtságot, bár hozzám hasonló korúak lehettek, ők szorgalmasan tanulmányozták a német nyelvű prospektust, amit a férj olvasott fel a nejeinek.
Lassan feltűnik a pirosra festett LINEA MESSINA, amely nagyon lassan szeli a habokat.
A fekete teherhajó még mindig befogadásra vár, amit reggel már itt láttam.
Lassan kibontakozik a VEZUV két fekete félelmetes csúcsának látványa.
De már közeledünk Nápolyhoz, a hatalmas városhoz.
Ugyan mit rejteget ez a déli olasz város az itt lakóknak és a hozzám hasonló jövevényeknek?
Mialatt ezen töprengek, megpillantom a kikötő leghatalmasabb világjáró „Úszó városát”: MCS.

ÚSZÓ VÁROS A TENGEREN

Szerencsésen kikötöttünk Nápoly „BEVERELLO MOLON” 16.15 órakor. Bevettem magam a „PIC-NIC”-be, s megkóstoltam a valódi nápolyi pizzát, hideg sör kíséretében.

Közben elvonultak a kéretlen fekete fellegek Nápoly felől. Van Isten az égben!

Autóbuszra szálltam, nem gyalogoltam ma már, így időben eljutottam a szállodámba.

Első dolgom volt, hogy a készített fotókat letöltsem a laptopomra, s megvacsorázzak.

Nagyon vártam az éjjeli pihenést!

Sok volt a mai nap élményeinek feldolgozása, elraktározása!

3. Sorrento

Újabb szép napra ébredtem április hó 07-én – kedden -, teli várakozással, hiszen SORRENTOBA készülök látogatást tenni.

Még eddig nem volt, most remélem lesz: „SORRENTOI EMLÉKEM”!

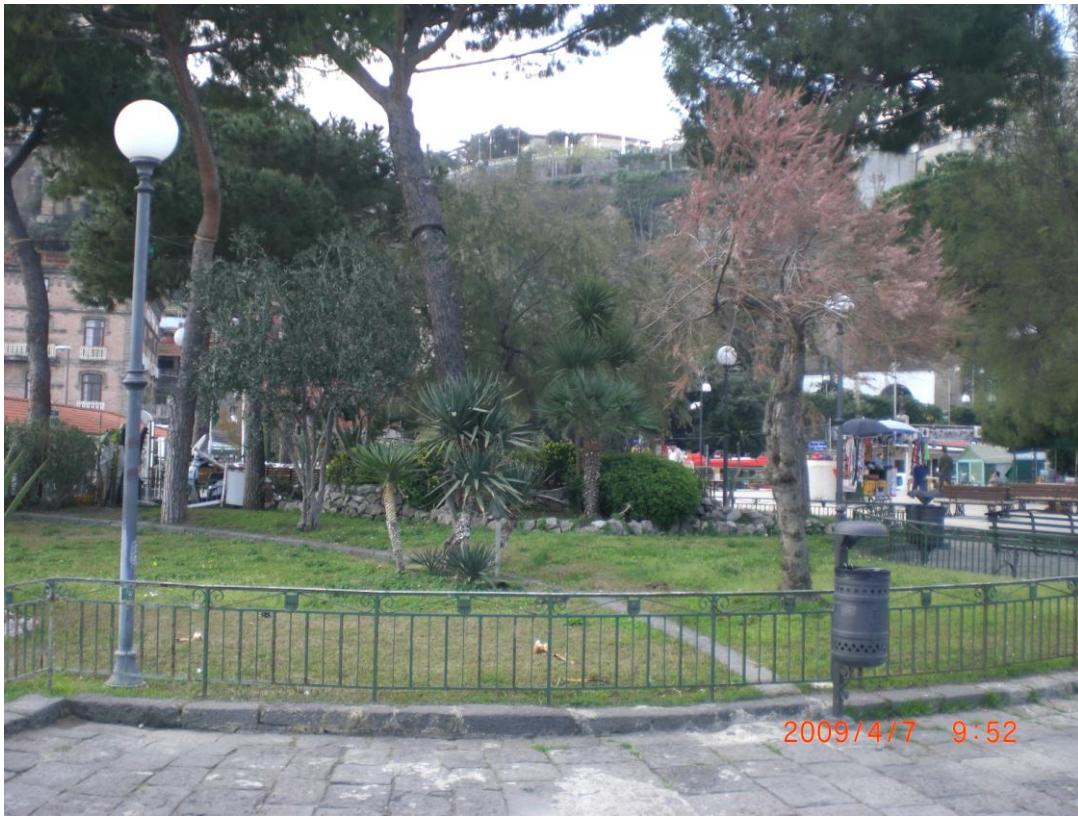
Korán, már 06.40-kor felébredtem.

Torna, fürdés, reggeli és már is indultam a szokásos – már jól ismert – útvonalon a kikötőbe, ahonnan 09.08 órakor – 8 perc késéssel – elindult velünk a „CITA di FORIO” /: 11.00 EURO-ért SORRENTO-ba.:/

Felhős volt az ég induláskor, én reméltem, hogy mire Sorrentoba érünk, kiderül.

Egy óriás hajó, a „COSTA EUROPA” mellett haladtunk el. Gyönyörű látvány!

Negyven perc alatt SORRENTÓ-ban léphettünk a csodás üdülőhely földjére.

SORRENTOI KIKÖTBEN

YACHTOK SORRENTOBAN

SORRENTOI PANORÁMA

SORRENTOI HOTEL TERASZÁN ...

SORRENTOI UTCA

Sorrentoról beszéljenek a képek önmagukért. Rendkívül nyüzsgő idegenforgalmi város, ahol talán több a turista, mint a városlakó.

Hangulatos üzletek, elegáns szállodák, bárók, éttermek.

A közönség nagyon vegyes, a világ minden részéből...

Jellemző az elegancia, a pénz, a vásárlóérték!

Az emberek vendégszeretők, figyelmesek, szolgálatkészek!

Személyes tapasztalat: két motoros fiatalember addig kísért, amíg el nem jutottam a CIRCUM VEZUVIANUM-hoz.

SORRENTO: CIRKUM VEZUVIANUM

4. Pompei

Sorrentoból negyven perc alatt eljutottam 1. 90 EURO -ért POMPEI - be.

POMPEI VASUTÁLLOMÁS

Aluljáró vezetett a keskeny nyomközű sínpárok alatt a felvételi épülethez, amit igyekeztem gyorsan elhagyni, hogy mielőbb a romváros bejáratához érjek. Meg akartam előzni a tömeget, akik szintén erről a vonatról igyekeztek ugyanoda.

Nem sokat kellett várakoznom a jegypénztárnál, 11. 00 EURO -ért kaptam olyan jegyet, amivel a romváros minden látnivalóját megtekinthettem.

Itt aztán volt nemzetközi kavalkád!

A sok iskoláskorú gyermek láttán, azt tételeztem fel, hogy itt is megkezdődött a húsvéti vakáció, amit kirándulásokra használnak fel.

A gyermekek szemmel láthatóan élvezték a kellemes tavaszi napsütést. Sokan elterültek a zöld gyepes részeken, ahol elmajszolták a magukkal hozott uzsonnát.

Hozzám hasonló módon mindenki fotózott. Volt, aki a mobiltelefonjával örökítette meg a látnivalókat, illetve a csoportjuk tagjait, de nagyteljesítményű fotómasinák is előfordultak.

Fárasztó volt a séta a romok között, hiszen itt nem volt járda. Hatalmas lávaköveken kellett lépdelni.

Elkeserítő volt a látvány!

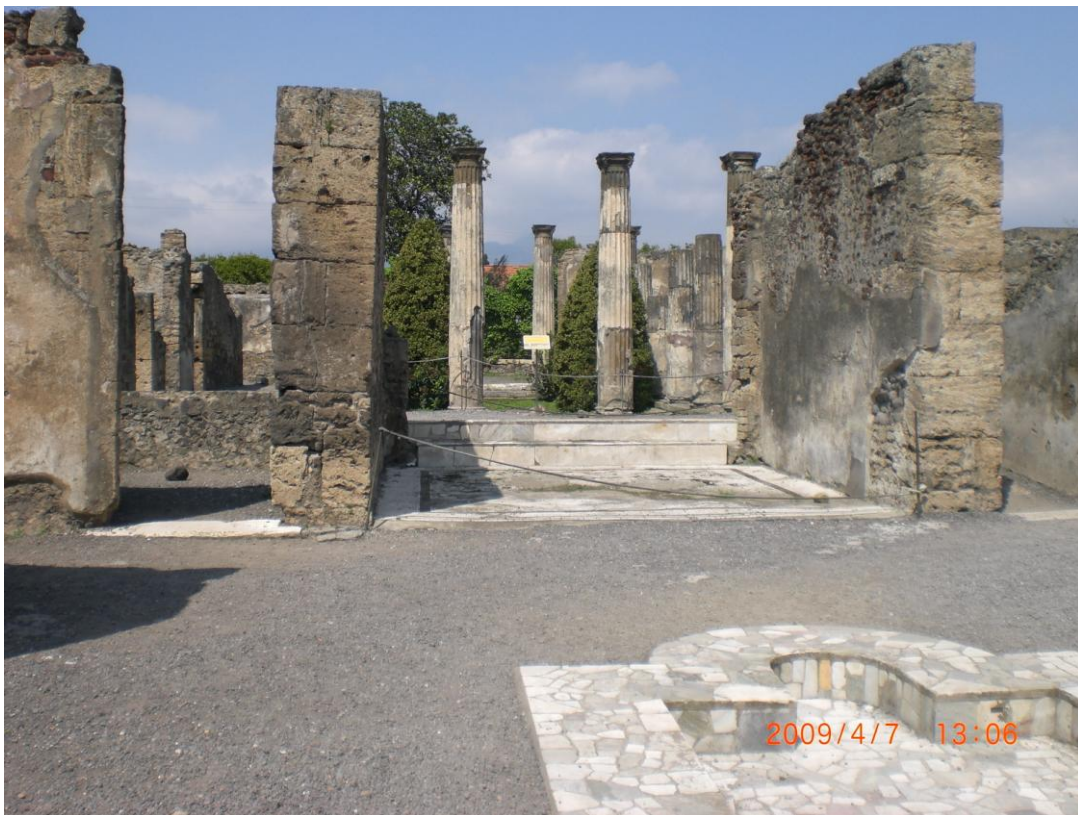
Még évszázadok múltán is dermesztő lesz visszagondolni az emberiségnek a látottak alapján, hogy mit kellett ebben a városban átélniük a lakóknak!

Feltekintve a közeli VEZUV magas csúcsaira, arra gondolhat az ember, hogy vajon nem fog-e majd egyszer újra megisméltódni ez a szörnyű katasztrófa?

Kérdés, hogy POMPEI mai lakosai rászólgálnak-e életvitelükkel egy ilyen mérhetetlen büntetésre, isteni sorscsapásra?

ROMOK KÖZÖTT

RESTAURÁLNAK

FIGYELMEZTETÉS AZ UTÓKORNAK?

SÖTÉT FALAK KÖZÖTT

ENNYI MARADT BELŐLE

MINDENKI EL AKARJA ÉRNI?

FÜRDŐ – VOLT!

VIRÁGZÓ MAI POMPEI

ÚJRA NÁPOLYBAN: TORONYHÁZAK KÖZÖTT

A keskeny nyomközű CIRKUM VEZUVIANUM a nápolyi központi pályaudvar közvetlen közelségében érte el végállomását.

Aluljárók és mozgólépcsőkön át a hatalmas nagy csarnokban találtam magam, ahol huszonnégy pár sin fogadja a személyszállító vonatokat: Expresszeket, Inter Cityket, Euro-Cityket.

Hatalmas embertömeg, mintha mindenki utazni szeretne?

Itt is érzékelti lehet már a húsvéti ünnepek közeledtét.

Mint mindenütt a világon, itt is óriási a forgalom, a nyüzsgés a pályaudvar előtti téren is.

Színes bőrű eladók kínálják mindenféle portékájukat.

Ami viszont meglepett, egy hatalmas könyv kiállítását is felfedeztem a sok bóvli között.

Néhány perces séta után megérkeztem a szállodámba, amely közel négyszáz méterre van mindössze a pályaudvartól.

Meglehetősen elfáradva vettem le magam a kényelmes ágyamra, hogy újabb erőt merítsek az esti programomhoz. Mi lehet más az utolsó estém, gyorsan letölteni a napi fotókat, s újra átélni a nap bővelkedő eseményeit, élményeit.

Elégedetten hagytam el rövid időre lakosztályomat, hogy még egy esti séta keretében búcsút vegyek a PIAZZA GARIBALDI -tól.

Befejezésként betértem a szomszédos Mc Donaldba, ahol jóízűen lehajtottam még két korsó hideg csapolt sört, mindössze 5. 20 EURO -ért.

Nem maradt más hátra, csomagolni kellett, hogy kora reggel ne kelljen sokat vesződnöm a pakolással. Éjfél előtt be is fejeztem, miközben elfogyasztottam a még megmaradt kis whiskymet.

Korán, öt óra negyvenötökor kellett kelnem, mivel a gépem – tervezet szerint – kilenc óra harminckor indul, s előtte két órával be kell jelentkeznem a repülőtéren.

Elsőként jelentem meg a szálloda éttermében, hogy időben elfogyasszam utolsó reggelimet. Még a pincérek sem voltak jelen, ezért gyorsan kiszolgáltam magam a svédasztalról.

Szerencsémre le tudtam inteni a forgatagból egy üres taxit, amivel hét óra huszonkettőkor kértem a repülőtérre, mindössze 20. 00 EURO -ért.

Sajnos, hiába voltam olyan pontos, mint egész életemben, két óra késést jeleztek az utas tájékoztatón.

Kárpótlásul 4. 00 EURO –s csekkeket osztogattak, amit tízóraira lehetett beváltani az étteremben.

Ez még elviselhető lett volna, de az újabb hírek után, már ebédre, sőt vacsorára is kaptunk 11. 70 EURO értékben csekket.

Így nyílt lehetőségem kényszerű szabad időm zavarában, hogy kényelmesen megízleljem az eredeti olasz ételeket. Itt az alkalom – gondoltam -, hogy eredetiben kóstoljam meg a passchiustat. Ízlett!

Mivel tisztában voltam már most azzal, hogy Budapestről nem lesz vonat az éjszaka folyamán, amivel tovább haza utazhatnék Miskolcra, megnyugtattam magamat azzal, hogy nem ott történt a földrengés hétfőn hajnalban, ahol én nyugodtan aludtam a szállodai szobámban, hanem több száz kilométerrel távolabb...

Ahhoz képest ez a kis zavaró körülmény semminek tűnt!

Örömben mindenki tapsolt, amikor megérkezett az a gép, amit a meghibásodott repülő helyett, küldtek értünk.

Több, mint tizenkét óra késéssel emelkedtünk fel a nápolyi kifutó pályáról.

Amikor elértük a tizenegyezer méter magasságot 750 km/ó sebességgel, - 62 C. fokos hőmérsékletnél, Szilágyi János kapitány üdvözölt bennünket, bocsánatot, elnézést kérve a nagy mérvű késésért, s jó utazást kívánt.

Huszonhárom óra huszonöt perckor érintettük meg újra a magyar földet Ferihegy 1. –n.

Bevonultam a hatalmas várócsarnokba – miután megkaptam a bőröndömet – s elhelyezkedtem egy fél éjszakára. Megittam egy-két pohárka vilmoskörte, meguzsonnáztam, s elkezdtem „dolgozni”, vagyis a letöltött fotókat elhelyezni a WEB albumomba, s elküldeni CALIFORNIA - ba.

Az én gyorsvonatom menetrend szerint elindult a Keleti pályaudvarról és pontosan érkezett meg 08. 20 órakor Miskolc-Tiszai pályaudvarra, egyik - volt – kedvenc munkahelyemre, ahol fiatalságom néhány esztendejét tölthettem el nagy örömmre.

Örömmel léptem be újra állandó lakásomba, amely most is úgy fogadott, mint már ötödik évtizede.

Hálás vagyok a SORSNAK, hogy ismét megismerhettem bolygónk azon kis szeletkáját, amire már évek óta annyira vártam.

Kezdődik a felkészülés egy újabb utazásra, melynek során EUROPA legnyugatibb csücskébe, CABO da ROCA – ba, az ATLANTI OCEAN partjára szeretnék eljutni.....